

ואיכה דאמרי הכי אמר ליה מידי דרך הנאתו קעבידנא וכיון דלאו דרך הנאתו קעבידנא לעורך רפיאה מותר אנ"ג דלית ביה סכנה. אבל שלא לאורך רפיאה אפילו שלא כדרך הנאמו אסרר ^דתדקאתר ליה ר' יותר אין לוקין עליהן אלא דרך הנאתו משמע מלקות הוא דליכא הא איסורא מיהא איכא ובכלאי הכרס (ש) ובבשר במלב דלא כתוב בהו אכילה אפילו שלא כדרך כנאתן אסור שלא במקום סכנה: איתמר הנאה הבאה לו לאדם בעל כרחו. אביי אמר מותר. ורבא אמר אסור. אסשר ויקנדוין, [2] לא אסשר וקמכוין כ"ע לא פליגי דאשור לא אסשר ולא קמכוין כ"ע לא פליגי דשרי . ומיירי בדלא הוי פסיק רישיה כגון שיכול לסהום נחוריו שלא יהנה מן הריח . דפסיק רישיה הוי כמהסיין בכל איסורי דאורייתא.כי פליגי באפשר ולא משיין ולר' יהודה דאמר דבר שאין מהסיין אסור כ"ע לא פליגי דאסור ואליבא דר' שמעין פליגי וכו'. וא"ד אפשר ולא מכוין היינו פלוגתייהו דר' יהודה ור"ש כי פליגי דלא אפשר וקמכוין אביי אמר שותר. ורכא אמר אסור וקי"ל כרבא": [דף כי ע"ב] ולא *קול ומראם וריח משילה לית כהו אכל איפורא איכא : יסיק בו תטר וכירים וס'. תט רבכן תטר

אשר

שהסיקוהו בקליפי ערלה או בקשין של כלאי הכרס חדש יותן ישן יולן אפה בו את הפת רבי אומר הפת אסורה וחכ"א הפת מותרת . בישלה על גבי גחלים דברי הכל הפת מותרת . והתניא בין חדש בין ישן ואלן . לא קשיא הא התגיא יותך רבי אליטזר היא האמר זה וזה גורם אסור . זהא התגיא יוץ רבכן היא האמרי זה וזה גורם מותר . ^היהאלתא כרבכן דוה וזה גורם מותר . והכי מסקינן במס' ע"ז בפ' כל הללמים (דף מט.) בענין זורעין החתיה ירקות בימוח הגשמים דר' יוסי סבר זה וזה גורם מותר ואמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כר' יוסי ואמרי' התם ההיא גינתא דאיזדבלא בזבל ע"ז שלח רב עמרם קמיה דרב יוסף כי האי גוונא מאי (צ) א"ל הכי א"ר יהודה אמר שמואל [1] הלכה כר' יוםי הלכך גם חדש יוצן ומסיקין אותו בעלים דהיתירא והוה ליה זה וזה גורם ושריא . ואע"ג דלכתחלה אפור לעשות זה וזה גורם כרמוכח בפרק כל הצלמים (דף מח:) דתניא ר' יוםי אומר נוטעין יחור של ערלה ואין נוטעין אנוז של ערלה ומודה ר' יוסי שאם נעט והבריך והרכיב שהא מוחר וחשיב ליה התם זה זה גורם. יש לימר דהתם דין הוא שלא יהנה לכתחלה מן האיסור עלמו . [ד] אבל הכא התטר אינו האיסור בעלמו אלא שהתנור נגמר בעלי איסור ואי אמרי' יותץ נמלא התנור מופסד והוה כדיעבד. (ש) ולענין אפה בו את הפת הלכה כרבי [ת]דאמר הפת אסורה משום דיש שבח עלים בפת.דהא [רף כז ע"א] אפיך שמואל ותני רבי אומר הפת מותרת וחכ"א הפת אסורה משום דבהא סבר שמואל הלכה כרבי ואפי' מחביריו ואפיך ותני לה בלשון רבק כי היכי דתקום כרבק לאיסור המינה המינה של המינה של המינה של המינה במינה של המינה וקדורה ומי אסורת המינה המינה המינה המינה המינה המינה המינה במינה של המינה המינה המינה המינה של דמרר זו"ג מותר. וק"ל מותר (*) בדפי /.בבישלה ע"ג נהלים פליגי שמואל ור' יותן. ח"א לא שם אלא נחלים עוממות אבל לוחשות אסירה . וה"א אפי לוחשות מותרת . ועבדיכן לחומרא . שט אלא בחנים שומנות הגב נוחשות הסורה. וחית הפי נוהשות שנהרת. ועבדין נחומרת.
והא דשרי בעוממות לדברי הכל דוקא בקליפי ערלה ובקשין של כלאי הכרם משום דדינן
והא דשרי בעוממות לדברי הכל דוקא בקליפי ערלה ובקשין של כלאי הכרם משום דדינן
בל במרכיפה (ממורה לד.) וק"ל כל הנשרפין אפרן מותר אבל בחנון בפסח ק"ל כרבנן דאמר
מסרר וזרה לרוח והיו בכלל כל הנקברים שאפרן אפור לב! וכל שכן התאלים. ה"ר יוונה ז"ל
בלתגני רבי יהודה אומר אין בישר חמן אלא שריפה. ושב"א מפרר וזרה לרוח ומפרר
או מטיל לים או דילמא מפרר וזורה לרוח אבל מעיל לים בעיניה. ופליני רבה ורב יוסף. רבה
ומטיל לים או דילמא מפרר וזורה לרוח אבל מעיל לים בעיניה. ופליני רבה ורב יוסף. רבה

אמר חמץ לשאר נהרות בעי פירור. ורב יוסף אמר המץ כיון דמאים לא בעי פירור. והלכתא הנה"ה הנה"ה כרכה" (ג') (א') ורש"י פסק כר' יוסדה משום

הברות הב"ח א ולמעלה אסור ומפי ר"ח. נ"ג וע' גאברי ס"ם האיש מקדש וכחום' פ"ק סוף דף ו' : ב למה גאמר גבל נחשך לומר לך אסיש לך: ג כא ללמד ונמצא למד מקיש רוצה לנערה התאורסה מה נערה:
- מדקאמר ר"י אין לוקין כצ'ל וחובת ליה נמהק: ה והלכהא זה זה גוכה מותר כרנגן והכי מסקיגן: הגהות הצרו'ב [6] לפום רהיעת לה חדע מקומו חכן בחום׳ כ"ו: ד"ם חין ביעור כתבו כן :

היתר הנאה אתא לאשמועי' ולעולם לריך ליזהר שלא ילניעו [=] וה"פ דאי תנא בהמה דאי משיירא קחזי לה דאף אם מחמת טירדא יעלים עיניו מהם יחזר ויבער המשייר דהא קא חזי ליה: [רף כא ע'ב] ומותר בהנאתו פשיטא לא לריכא שחרם קודם זמנו וכדרבא דאמר רבא חרט קודם זמט מותר בהנאתו אף לאחר זמט.וכגון שנפסל מלאכול לכלב דומיא דפת שטיפשה. יש שרולים לומר לאי דוקא הנאה דהוא הדין נמי אכילה דעפרא בעלמא הוא . ולא מסהבר דאט"פ דבטלה דעת האוכל אצל כל אדם מ"מ כיון דאיהו קאכיל ליה אסור . וכ"כ הרב הברצלוני ז"ל וז"ל והנ"מ דעותה בהנאה לאחר זמנו אבל באכילה לאוג)ומהאי טעמא נמי אסור סיתח הבבלי כי אכיל ליה דהגן (דף מב)אלו טוברין בפסה טוחה הבבלי וטי'.זיש מי שאומרים המוריים שטשין האידנא שקריןאלמר"י שמשימיושו להם קלוי שמותר אחר הפסח חדא שהחמץ ע"י הערובות שעבר שליו הפסח מותר בהנאה ועוד שהרי חרבו קודם זמנו ונוותר בהנאה אחר זמנו . ואנן חזינן לרבוותא דאסרון ליה לאחר הפסח. דלא שרי ר"ש אלא כגון דעריב שלא בכוונה [ר] אבל לערובי ולשהיי לא ומשים שחרבו נמי לא אימור לא חרבו יפה יפה דלא מסוק אדעתי' פסח בשעת עשייתו [ה] ועוד לא קאמרים חרכו קודם זמנו מותר באכילתו לאחר זמנו אלא בהנאה קאמר. דלאו אורחא דארעא לאהול פת חרוךכל לרכו אבל גבי מוריים דאוראא למיכל הכי אסור:ב עבר זמנו אסור בהנאה [י] פשיטא לא לריכא לשעות דרבק הא"ר גידל א"ר חייא ב"ר יוסף אמר רב המקדש מו' שטות ולמעלה פש' בחישי קודרטייתא אין חששין לקדושין פירש"י מחחלת ו' שעית ולמעלה . [י] ולישלא דמשש שעית משמע מסיף שש כדלעיל (דף ד.) דכ"ע חמץ משש שעות "ילמעלה אסור. ומפרש ר"ת מסוף ו' ששות ולמעלה.ומשוה יחד שעות דאוריי' וחיטי קורדנייתא דהוי חמץ דרבען. החמץ טוקשה אינו אשור אלא מדרבעומי⁶ שנות ולמעלה דהא דמרבינן לקמו(ד' מג.) חמץ טוקשה מקרא היינו דוקא תוך זמנו אבל לפני זמנו לא אסיר אלא מדרבען הלכך מייתי מרב גידל ומדמי אהדדי שנות דאורייתא וחמץ דרבען לשנות דרבען וחמץ דאורייתא ובעל העיטור ז"ל כתב דהא דרב גירל מתחלת שטה שביעית מיירי ואליבא דרבי שמעון דאמר לקמן (דף כח:) מן התורה מותר בהנאה עד הלילה וקאמר רב גידל כיון דחכמים אסרוחו בהנאה משש שעות ולמעלה אין חוששין לקרושין . אבל בשעה ששית חוששין . [ה] ולא ידענא מנא ליה דלר"ש אשיר בהנאה משש שעות ולמעלה מדרבנן . [0] ור"י כתב דמותר בהנאה לר' שמעון עד הלילה אפילו מדרבנן . ובעל המאור ז"ל כתב אע"ם שהביאה רב אלפס להא דרב גידל בהלטתיו אין נראה לנו לסמוך עליה . דרב לטעמיה דסבירא ליה כר' יהודה (לקמן דף כט) דאמר חמץ מו' שעות ולמעלה עובר עליו מן התורה וחכמים עשו סייג ואסרו שעה ששית מדבריהם ולא קי"ל הכי האלה כר"ש דאמר בין לפני זמנו בין להחר זמנו אין עובר עליו ולא כלוס. אבל לכחהלה אין להשהוחו שו' שעות ולמעלה. דלא פליג ר"ש [י] אהא דדרשינן אך ביום הראשון תשביתו ואך להשחמרת מין שעות ולמענה. דלת פניג ר"ש לנו חדה דרדשינן קך ביום הרחשים לקדושיו.
חלק אי נמי לא השחמ על חמק דם זבחי. אלא אם עבר וקידש כל היום חוששים לקדושיו.
חלע"פ דסהם מתכימין שתקמין הכא לששות דרבמן ודדרב גידל. לא קי"ל הכי דרא סיפא
דמתניתון ולא יסיק בו תטר וכירים מוקמינן לה אלובא דרי יסודה וליה הילכתא בותיהוביאלקמן
מדקדק בפסק זה דיראה דאף על גב "דרב פסק כרבי שמעון היינו דווקא לאחר זמנו אבל לפני?
זמנו קי"ל כר' יסודה ואיתא לדרב גידל : [ל] אמר חזקיה מניין לחמץ בפסח שאסור בהנאה
שנחת כל יחמד לא יהא בו היהר אבילה. (דף בה יליא) א"ר יעקב אמר ר' יוחק בכל
מהרפאין במקים סבנה חוץ מעלי אשירה דהניא ר' אליעוד אומר אם נאמר בכל נפסך למה
מתרפאין במקים סבנה חוץ מעלי אשירה דהניא לנפטך. אם יש לך אדם שממונו חבר כאמר בכל נמקד ואם כל אחד ביל מאד ביל אחד של הוא שניל ונו מנופי לביב עליו מתנונו לכד לאמר בכל מחד בל מחד בל מחד הואם יהל אדם שנונו לכד לאמר הכל עליו מגופי לכך נאמר בכל מאדך . ואם יש לך אדם שגופי חביב עליו מממוט לכך נאמר בכל נכשך . [=] ובמס' ע"ז הארכחי בזה .כי אתא רבין אמר ר' יוחנן בכל מהרפאין במקום סכנה חוד מע"ז וגילוי עריות [דף כה ע"ב] ושפיכות דמים. ע"ז הת דתמרן. גילוי עריות ושפיכות כיתן להצילה בנפשי אף רולח ניתן להצילו בנפשי . ומקש נערה המאורסה לרולח מה רולח יהרג ואל יעבור [3] אף נערה המאורסה מהרג ואל מעבור ורולח גופיה מנא ליה סברא הוא כי ההוא יחד ישבור גיז אף נעדה התמרכה הנהיב ותו מעבור רומה נופה מנת היה סברת הוח כי ההחת דאתא קמה דרבא אמר ליה מרי דורא א"ל זו ל קעליה לפלניא ואי לא קטלינא לך . אמר ליה לקעולך וא היקעליה מאי חזות דרמא דירך סומקי טפי דילמא דמא דרההא גבדא סיומקי טפי : מר בר רב אשי אשכחיה לרבינא דקא [9] שייף לברתיה בנרקי דערלה. אמר ליה איעור דאמרי רבון בשעת הסכנה שלא בשעת הסכנה מי אמור. א"ל האי אשחא למירתא כשעת הסכנה דמיא.

הגהות הגריזב [h] למים רמישא לא אדע מקופו אכן כחוסי כ"ו: ד"ם אין נישור כתכו כן:

[ב] והיש. אבל מיה דאי משיירא מלכע ליה אימא לא קמיל דלא חישיכן שיעלים עיכיו מהם . ואי תוא חיש היא חיש היא היא חתמת עורה עלים שיביו מהם ותשיירי תיהח מלכעם ולא עבר אבל ירחה הדלכעת מיה חל חיש בשיר במורין במקום שאין ואוי לראות אבל בחמה ומעירי תיהח מלכעם ולא עבר אבל ירחה הדלכעת בשיר במורין במקוד בעלה דעם האיבל אל לל ארם שפיר במורין במקוד בעלה דעם האיבל אל לל לה אתים בין ולא חישיכן שיעלים עיכיו מהם : [2] ומהדאו יר. "ל דהחם כתי דבעלה דעה האיבל אל לל לל אתים מדם האורייתא אאלא עלצי רכבן עליה דרא בכוחה מהבלי . אלא המת לכוחת הבכלי האות הבכלי ליח ביה כוות בכדי אכולת מרם, והבכתי דברים אל עד מה שוללתי בכלי מי מתיב עוכו שולל לל לד היה מות בכדי מות בכלי מילת מרם, והבכתי דליא ליקה בנות המיל ללל בל אדם א מישטר קשער ואכיל ליח בדר הרכנים בכדי אכילת בעובר הרבים ברם וייש בליו ולא אחריי שבלה דעות אל כל אדם . אלא שחברין בין שום אואל ועוברין בין מין בין שחוא אולל כל אדם . אלא שחברין בין שהוא אולל כל אתים . אלא שחברים בעלה דעח אלל כל אדם . אלא שחברים בעלה דעח אלל כל אדם . אלא שוברין ש"ב בעלה דעח אלל כל אדם ועד במריבות ולפין אים מושיק שם שהות בליו ולא בעייהו לתוך עליים וא האור בעלה בל אים ולא בדני של או שוברין ש"ב בליו ושברין ש"ב בל או שוברין ש"ב בל אל שוברין בין "א אי דעבר החדי ואיק דמשיב שותר לאשהות ודוקל בשבר של שעורין אמר בשלה ולאי במלח בתוץ ביו ביו אלו אורח המדים את הדבר רצי הברללוני : [ה] ועוד . וקשה לי הא בריו ומורים מום בעו במרין אום מון בעי ולא לו אתרו מום אות בעל ול אתרו הלב בל העור בלו האור בלות הבלה היל בתה לה לו אתרו הון שם מון עלו הלכח הוד למלה ואל השובר ליו במרם מום בל העור בתה בלותות בלות הבום בל העור בתה ואלתות בשם מות בשו הלם אור בלח מום בלות בלות להובל את בלות הבובל את בעל העור בתה ולותה הקשה שום על המום להור בלה הול בתה בתה לות שבבר עלוו הפסח. ותוה הקשה שם על העור בתה בלותות בשבר ולות השבר לות שבר בלות השוב בל העור לתום בלות הפסח והוה הבלה הול בלה הבלה את שבבר בלות הבלה הול בלה הבלה הול בלה הבלה הול בלה בללה להור להוב להוב הלות בעור בלה בלה הול בלות הבתה בלות בלות הבלה הול בלה הול של הוב הלוב הוב הבלה הול הבלה הוב בלות הבלה בל העוד בלות הו ופי מלחתי במיח שי הרב שיק "יג הדק חלה בהתה התח בתח של שני הנו הרח החרשה במיח של מיחל של חודים החרשה למיחל שם חדרים בלו הם חדרים למיחל שם חדרים הול מחדרים שליו הפסח. ותזה הקסה שם על העוד דכתב ואלותרי שעושין קידם הפסח תשת בחוף אסור אחביני שליי הפסח. ותזה הקסה שם על העוד דכתב ואלותרי שעושין קידם הפסח תשת בחוף אסור אחביני אפי אפי הלא לפי פי' זה אפי' בהלא הסור ג' הלי לקית השור אוסר בארלה משום אחדרים אחבי אפי המיח של משום שאל או מרכו יפה אבל מפני החשרובות אול לשיעודה לתמוך למוץ המיח במביא בכיעו פר"ץ הוחו הדמים במביא בכיעו פרי"ף הוחו שות הייא הוחו מוץ במביא בכיעו פרי"ף הוחו שות הייא הוחו מעלין חד דרגה שתור באלה להלא מתו מבוץ בעוד ע"י חשרובות מעלין חד דרגה שתורה באלילה מותרוך קודם אתו לפי בעיון מיותר באלילה המיח ברלה מותרוך קודם אתו לפי בעיון מותר בהלאה וחירוך ע"ד משרובות מעלין חד דרגה שתורה באלילה מותרוך קודם אתו לפי בעיון הייא הוחוץ ביותר מירוך קודם ותנו מותר באלילה המיח ברבי ומנו מותר באלילה הוחידן ע"י משרובות מעלין חד דרגה שתורה באלילה ומון במביע בעיר אונו, ודבריו ולפי לביל ביל ביל ביל ביל ביל ביל ביל אותר באלילה אחבי ביל המון בערך ביל מים ברביא הוחוץ באלין הרול היא המקום אחדי בשום באליל המון ביל מים ברביא ביל המון בשנה באליל מתוך בשנה מהון בשנה שליון מקדש בשון באליל המון בשנה באליל התוך בערך קרדן ודלא מתור באליל המון בשנה שלותרים הרביא כל החשי באור בעוד אותר הוחוץ נוקשה מתרהבון לרש בש ישיקנו שוד הלילה תשע מעש התת הבילו: [ב] ור"ד. והא דלא המיון בשם שיש בשום בשיר באלי באלי בון היא אותר באלים בעודה אות באליה אותר באלים בעודה אות בעודה אותר באלים בעודה אותר באלים בעודה אותר באלים בעודה אותר באלים בעודה אותר מולין באסחנה בעודה אותר באלים בעודה אותר מולין מאמחנה בעודה אותר בעודה אותר באלים בעודה אותר במולין באסחנה בעודה אותר באלים ביל למוץ הוון להשום בשורה אונה בעודה אותר הוול בלום אותר הוולים בשחות בעודה אותר הוולים שמחשה בעודה אותר שלותר בלוב הוולין ששמחנה בעודה אונה בעודה אותר מולין המשחנה בעודה אונה בולים הוולין ששמחנה בעודה אונה בולים להוול באולים הוולים המשחנה בעודה אונה בולים הוולים המשחנה בעודה אונה בולים להוול הוולים הוולים הוולים המולים הוולים הביל בלוב אולים הוולים המולים הביול הוולים המולים הבולים הוולים הו